

Hồi 58

Lá Rụng Về Cội

 rống đã trở canh ba, buổi tiệc gần tàn, mọi người say tuý lúy.

Đây là buổi tiệc ăn mừng Hạ Huệ trở về, tổ chức thật linh đình trong Chiến phủ.

Tà Thần bỗng đứng dậy, lôi Giang Thanh ra ngoài hỏi nhỏ:

- Hạ Huệ đã về đây, vậy mi tính ngày nào để ta chuẩn bị cho hai mi thành thân?

Giang Thanh khép nép thưa:

- Hai con đã thoả thuận. Phải chờ thêm ba năm nữa.

Tà Thần giựt mình, trố mắt kinh ngạc.

Giang Thanh phải giải thích:

- Ý của Hạ Huệ muốn cử hành hôn lễ một lượt với Linh Linh.

Tà Thần gật gù, cười khoái trá, trầm ngâm một chút, ông lại hỏi:

- Vậy trong ba năm này, mi có quyết định gì chẳng?

Giang Thanh suy nghĩ giây lát, mới ngậm ngùi trả lời:

- Thưa nghĩa phụ, khi còn nhỏ, thân con lưu lạc giang hồ, nhờ thầy con là Hoa Minh Viên mang về nuôi dưỡng, nay con đã nên người, quyết định trở về cố thổ, để thăm

viếng thầy con một lần, cho trọn đạo làm người.

Tà Thần mừng rỡ nói:

- Lòng trung hậu của con thật đáng khen, vậy thì trong vài ba hôm nữa, chúng ta phải sửa soạn lên đường, ta cũng muốn nhân dịp này đi ngao du sơn thủy.

Ba hôm sau, một đoàn người ngựa gồm mười con tuần mã, rời khỏi Chiến phủ, nối theo cửa Đông mà ra thành Hàng Châu, vượt đường vạn dặm.

Hai người đi đầu là Chiến Thiên Dũ và Bạch Hổ, tiếp theo đó là Tà Thần sánh cương đi song song với Trường Ly Nhất Diệu, sau lưng họ là Lục Hải và hai tay hảo thủ Phi Thiểm Nhị Lô, cặp uyên ương Giang Thanh và Hạ Huệ đi kế đó, và cuối cùng là Tiên Tổ.

Vó câu rầm rập, đoàn người ngựa thông thả tiến về phía trước, bỏ lại sau lưng bao nhiêu làng mạc, biết bao nhiêu ruộng đồng vườn tược, để dấn thân trên con đường ngoằn ngoèo xa tít tận chân trời.

Một tháng sau, đoàn người ngựa dừng chân dưới một ngọn đồi.

Giang Thanh đưa mắt nhìn lên phía triền đồi có những rặng cây xanh mát rượi, chàng thở dài lẩm bẩm:

- Mới ngày nào, mình bỏ nhà ra đi, lang thang đến nơi này, đây chính là chỗ mình đấu chiến với Lang Sơn Song Hữu khi xưa.

Hạ Huệ lấy làm lạ, kê tai hỏi nhỏ:

- Huynh lắm bầm gì thế?

Giang Thanh đánh trống lảng:

- Không, huynh nói rằng từ đây đến Lăng Vân Sơn Trang còn trăm dặm đường nữa.

Lúc bấy giờ trời nhá nhem tối, đoàn người đi thêm nửa dặm đường, đến một thị trấn nho nhỏ, bọn họ dừng chân lại tìm nơi ngồi nghỉ.

Lục Hải tìm được một khách sạn tên là Thuận Hưng, sau khi an trí hành trang, mọi người vào dùng cơm tối, thị trấn tuy nhỏ, mà thực khách nơi đây khá đông, chung quanh thiên hạ bàn tán xì xào.

Giang Thanh bỗng giựt mình lắng tai nghe ngóng, vì có hai tên thực khách đang đối thoại với nhau, mà mẫu đối thoại kia làm cho chàng sửng sốt.

Một người lực lưỡng mặt đỏ gay, say ngà ngà, cười đắc chí nói:

- Lão Triệu, mi có lý, phen này thằng Hầu Bá Vạn mới thật là khó xử.

Người họ Triệu trừng mắt trả lời:

- Thật ra lão Hầu Bá Vạn tuy giàu có mà bất nhân, gia tài đồ sộ, mà vẫn bóc lột dân lành.

Bỗng Bạch Hổ nói:

- Ăn đi chứ.

Chợt nhìn lên, thấy thần sắc của Giang Thanh có vẻ lạ, vội nắm lấy chéo áo của chàng hỏi nhỏ:

- Việc gì thế?

Giang Thanh dùng ngón tay đề mồm của Bạch Hổ, ra dấu bảo đừng hỏi, đoạn tiếp tục lắng tai nghe.

Bàn bên kia lại nói tiếp:

- Phen này Kim Y Bang đến đó thu thuế, xem lão ta có cách gì kháng cự.

- Ở, con số thật là đáng kể, mười vạn lạng bạc, chưa chắc thằng Hầu Bá Vạn nó đóng sòng phẳng, nghe đâu thằng con của nó có dính líu với Nộ Giang phái.

- Nộ Giang phái thì làm nên trò trống gì. Con nó là thằng Hầu Anh, chính là rể của chương môn phái Nộ Giang đó.

- Theo ta thấy thì Nộ Giang phái không bao giờ chịu im lìm mà không can thiệp.

Một tên thực khách bưng rượu lên tu một hơi dài, ô ề nói:

- Thì đã can thiệp rồi đó.

Bạch Hổ kê tai nói nhỏ:

- Giang hiền đệ thật là thính tai, chúng nó đang bàn luận về Kim Y Bang và Nộ Giang phái.

Giang Thanh gật gù, vẫn định thần lắng tai nghe.

- Sao? Đã đấu chiến với nhau rồi? Lão Triệu, mi nói thật chứ?

Người họ Triệu nhấp thêm một miếng rượu, khề khà kể:

- Hầu Bá Vạn nhận được thơ tống tiền của Kim Y Bang, bay hồn bạt vía, vội vàng báo tin cho Hầu Anh biết.

Hoa Minh Viên nể tình thông gia, nên quyết định tiếp tay, nào ngờ Kim Y Bang đã tính kế hoạch, biết rằng thế nào Nộ Giang phái cũng nhúng tay vào vụ này, khi người đem tin của Hầu Bá Vạn vừa đến Lăng Vân Sơn Trang, thì một tên đệ tử của Nộ Giang phái, cư ngụ tại Nam Vọng Thành bị người trong Kim Y Bang ám sát. Qua đêm sau lại thêm một người đệ tử của Nộ Giang phái, ngụ gần Lăng Vân Sơn Trang bị người trong Kim Y Bang chặt mất một cánh tay.

- Ha ha ha. Phen này Nộ Giang phái thật là khó xử.

Giang Thanh đưa ly rượu của mình lên miệng, nốc cạn một hơi, trong trí chàng đắm chiêu nghĩ ngợi.

Sáng hôm sau, mặt trời chưa mọc thì đoàn người ngựa của Giang Thanh đã lên đường.

Ra khỏi thị trấn một đoạn đường. Tà Thần quay lại gọi Giang Thanh:

- Thanh nhi, lên đây cha bảo, đại trượng phu mà suốt ngày cứ dán chặt bên lưng nhi nữ, thật là đồ vô dụng.

Giang Thanh hổ thẹn, sắc mặt đỏ bừng, thúc ngựa tiến lên. Tà Thần hỏi nhỏ:

- Đêm ra mi bảo rằng Nộ Giang phái đang lâm nguy, chúng ta phải mau mau đến đó xem tình thế ra sao, nên nhớ rằng Kim Y Bang và Nộ Giang phái, cả hai đều chẳng phải là người tốt, con khá cẩn thận.

Trường Ly Nhất Diệu nói:

- Tiên bối có lý, chúng ta đến Lăng Vân Sơn Trang phen này...

Vừa nói đến đây thì phía sau lưng bỗng nổi lên một tràng vó câu rầm rập, nhúc óc đình tai, thoáng nghe qua dường như một trận mưa rào trong cơn nắng hạn, âm thanh dấy dậy sát khí.

Mọi người quay đầu nhìn lại, thấy phía sau lưng bụi bay cuồn cuộn, dưới ánh nắng ban mai có gần trăm tay kỳ mã chạy đều mặc một sắc áo màu vàng rực.

Bạch Hổ hậm hực nói:

- Kim Y Bang!

Tà Thần lạnh nhạt nói:

- Con đường cái quan này không được rộng, ta nép vào lề đường, nhường cho họ đi.

Tiên Tổ tỏ vẻ không đồng ý, mặt mày nhăn nhó, Giang Thanh vội trừng mắt nhìn nàng, Tiên Tổ thấy vậy mới lặng lẽ nép vào bên lề đường.

Chính vào lúc đó thì đoàn kỵ sĩ Kim Y Bang rầm rộ tiến tới, lướt nhanh qua đoàn người của Giang Thanh.

Bọn họ người nào người nấy thấy đều khôì ngô vạm vỡ, đưa mắt ngắm nhìn đoàn người của Giang Thanh bằng những tia mắt sáng rực căm hờn và khinh bỉ.

Vó câu lướt qua, làm bụi bay mù trời, Tiên Tổ vuốt mái tóc của mình, càu nhàu:

- Lão Tà Thần sao bỗng nhiên trở nên lương thiện đến thế!

Câu nói tuy nhỏ nhưng cũng lọt vào tai của Tà Thần, lão cười ha hả:

- Tiền cô nương, lão phu mà đi sinh sự với bọn này, xảy ra xô xát, thì thật là dơ tay của lão phu.

Nói vừa đến đây, thì phía sau tiếng vó câu lại nổi lên rầm rập, một đoàn người ngựa ước lượng nhiều hơn ban nãy từ sau phi tới.

Nhìn áng bụi mờ bay cuộn cuộn, Bạch Hổ nhổ một bãi nước bọt xuống đất, hậm hực nói:

- Lại đến, đi đâu mà vội mà vàng, dường như đi bôn tang thì phải.

Trường Ly Nhất Điều cau mày nói:

- Thừa tiền bối, bọn họ lần này đông quá, sợ e không đủ chỗ tránh đường.

Bạch Hổ nói tiếp:

- Vậy chúng ta mau tạt xuống ruộng để nhường đường cho họ.

Giang Thanh đồng tình:

- Phải, chúng ta xuống ruộng.

Dứt lời kéo cương quành ngựa, nhảy ngang xuống ruộng, nào ngờ chính vào lúc đó thì đoàn người ngựa của Kim Y Bang đã rầm rầm đổ xô tới như nước vỡ bờ.

Sáu con ngựa tiên phong của họ thật là cao lớn, khí thế dữ dằn, chạy tới như bay đâm sầm về phía Tà Thần. Xem tình thế này, nếu để cho bọn họ đụng phải, thì ắt xảy ra tai nạn.

Nhìn thấy người đi đầu của bọn Kim Y Bang là một gã trung niên vạm vỡ, bộ tịch dữ dằn.

Giang Thanh hô lớn:

- Các bạn Kim Y Bang hãy gò cương lại!

Trả lời với Giang Thanh là những tiếng cười vỡ lẽ, đầy vẻ thích thú và ngạo mạn. Gã vạm vỡ đi đầu hô to:

- Cản đường thì chết!

Tiếng “chết” lọt vào tai của Tà Thần như một mũi dùi nhọn đâm vào màng tai, cặp mắt ông ta vùng sáng rực lên, thét:

- Đứng lại!

Tiếng thét vừa dứt, thì Bạch Hổ, Tiên Tố, Phi Thiểm Nhị Lôi nhất tề cử động binh khí nhằm viên tướng đi đầu đánh phủ tới.

Nhưng cử động của họ đã chậm trễ, trước khi binh khí của họ bay tới, thì sáu con ngựa tiên phong của bọn Kim Y Bang dường như thành linh gặp phải một trở lực lớn lao vô cùng, những tiếng “bùng bùng” vang dội nổi lên liên tiếp, và sáu người đó thấy đều bay ra khỏi yên ngựa, té ngã lăn nghiêng trên mặt đất, thất khiếu đổ máu tươi mà chết một cách thê thảm, sáu con ngựa nằm chống vó lên trời trông thật buồn cười.

Thế rồi trong chớp mắt, đoàn người ngựa phía sau đã tràn tới như tức nước vỡ đê, dẫm bừa trên những xác chết của đồng đội.

Và bọn họ tới chừng đó mới chịu ghìm cương, Tà

Thần uy nghi ngồi trên lưng ngựa có Giang Thanh đứng hầu bên cạnh, các người thần sắc thấy đều trầm tĩnh lạ lùng, ban này chính Tà Thần đã dùng môn tuyệt học đã thất truyền gần một trăm năm nay là Thất Thần chưởng để chặn đứng đoàn người ngựa lại.

Thất Thần chưởng này, mặc dù chỉ có một đòn thôi, nhưng mà khí lực thật hào hùng không thể nào địch nổi, làm cho Giang Thanh và Trường Ly Nhất Điều thấy đều khâm phục.

Giang Thanh vội nói với Tà Thần:

- Thưa nghĩa phụ, xin nghĩa phụ hãy tha cho bọn chúng.

Kim Y Bang thấy đoàn người đi tiên phong của chúng gặp phải áp lực nặng nề như vậy, thấy đều thất sắc, đứng chờ người ra như những bức tượng gỗ.

Bạch Hổ nói:

- Còn chưa lẩn đi cho rảnh, đứng đó để mà chờ chết à?

Tiếng nói của Bạch Hổ vang vang đồng vọng, làm cho bọn họ giột mình sự tỉnh, vội vàng kéo cương quành ngựa, chạy trở về lối cũ.

Thế rồi đoàn người ngựa của Giang Thanh lại tiếp tục lên đường.

Hạ Huệ nói nhỏ với Giang Thanh:

- Khi còn ở Bạch Long Giang, muội thấy nghĩa phụ hiền hoà nhân từ lắm, thật không ngờ ông ta khi nổi giận

thật đáng sợ như thế.

Ngày hôm ấy, khi ánh tà dương chênh chếch về Tây, thì đoàn người ngựa đến một nơi triền núi, phong cảnh thật là tươi tốt, bốn bề cỏ thụ xanh um, lòng dưới cảnh trời xanh núi đỏ, địa thế thật là hiếm có.

Giang Thanh bỗng nhiên dừng lại, buông ra hai tiếng:

- Đến rồi!

Hạ Huệ đi sát bên cạnh, hỏi nhỏ nhỏ:

- Lãng Vân Sơn Trang?

Giang Thanh se sẽ gật đầu, ánh mắt của chàng rảo khắp đó đây, thần sắc thần thờ, trong trí chàng miên man nghĩ tới những ngày thơ ấu.

Chính tại nơi đây, đã từng chôn vùi những nụ cười hồn nhiên thơ ngây của tuổi trẻ, đã bộc lộ lòng tự ái của chàng và đã trở thành hùng tâm tráng khí của chàng, và còn nữa...

Nơi đây, mỗi một tàng cây, mỗi một ngọn đồi đều in sâu vào trí nhớ, mặc dù xa cách đã lâu lắm rồi nhưng hình ảnh năm xưa vẫn hiện ra mồn một.

Chính tại nơi đây, chàng đã nắm tay sư muội Tiểu Yến, cùng nhau nô đùa trên bãi cỏ, đằng kia là nơi sư muội cùng chàng ngồi ngắm trăng lên, chàng đã say sưa trong ánh mắt mơ màng của nàng, và cũng nơi đây nàng đã mỉm cười mà tựa lưng vào lòng của người đàn ông khác, chính nơi đây sư muội đã nhận lời hứa hôn với kẻ

khác. Và lúc đó sư phụ của chàng nở một nụ cười hãnh diện.

Cũng chính nơi đây, chàng chịu trăm cay ngàn đắng, mả mai chua chát, chàng đã thấy rượu tiệc ê hề, khách khứa vào ra đông đảo để cử hành hôn lễ, chàng đã mục kích đôi tân gia nhân vai kề má tựa bên trướng gấm màn loan.

Chàng thở dài não nuột.

Chợt... dòng tư tưởng của chàng bị cắt đứt, vì có tiếng ống tay áo của một người đang phi hành bay lất phất trong gió lộng.

Nhanh như chớp, Bạch Hổ nhảy xổ về phía đó, nhưng Trường Ly Nhất Điều bình thản khoát tay:

- Không sao, đó là Nhiếp Đông, chịu trách nhiệm đi trước để thám thính.

Lời nói vừa dứt thì vị Trường Ly hào sĩ là Nhiếp Đông đã dừng chân trước mặt.

Trường Ly Nhất Điều hỏi:

- Nhiếp Đông, có việc gì lạ xảy ra ở Lăng Vân Sơn Trang?

- Kính thưa Đảo chủ, chung quanh đây họ canh phòng cẩn mật, dường như sắp xảy ra một cuộc xô xát lớn lao, xem tình thế này thì Kim Y Bang đã bố trí hẩn hòi. Mới đây, họ tiếp viện thêm một đoàn người nữa.

Tà Thần vuốt râu nói:

- Xem tình thế này thì Nộ Giang phái quả thật lâm

nguy.

Giang Thanh chen vào hỏi:

- Thừa nghĩa phụ, Kim Y Bang hành sự cay độc, chẳng bao giờ nương tay, e rằng Nộ Giang phải phen này không còn manh giáp.

Tà Thần chớp nhanh cặp mắt:

- Vậy thì chúng ta sẽ ra tay tiếp ứng.

Giang Thanh cúi đầu, nói nho nhỏ:

- Phải cứu, phải cứu họ một lần này để lấy đức mà báo oán.

Tà Thần gật gù, một mặt truyền lệnh cho đoàn người căng lều ra tạm thời nghỉ ngơi, một mặt cắt người tiếp tục thăm dò sơn trang.

“Doanh trại” của đoàn người nằm trên một ngọn đồi cao, đứng trên đó có thể nhìn xuống Lăng Vân Sơn Trang một cách bao quát.

Đêm đã xuống hẳn rồi, tứ bề thấy đều một màu đen tối.

Một đêm dài dằng dặc trôi qua, khi đằng Đông từ từ rạng sáng thì đoàn người của Giang Thanh thức giấc thu xếp hành trang. Trường Ly Nhất Điều đứng trên đỉnh đồi cao ráo mắt nhìn khắp Lăng Vân Sơn Trang, ông ta hậm hực nói:

- Hừ! Lăng Vân Sơn Trang quả nhiên lâm nguy thực sự, có nhiều bóng người đang canh gác.

Giang Thanh chú ý nhìn xem, quả nhiên dưới ánh

nắng ban mai, thấy lấp loáng có nhiều món binh khí đang cử động khắp bốn bề sơn trang tình hình thật nghiêm trọng.

Tà Thần nóng nảy thúc ngựa, nói:

- Chúng ta đi thôi!

Câu nói vừa dứt thì mười con tuấn mã từ trên đỉnh đồi chạy băng băng về phía Lăng Vân Sơn Trang.

Gần đến cửa Trang Viện, thành linh từ trong bụi cỏ bay vụt ra ba người, nhìn kỹ, thấy đó là Lục Hải, và Phi Thiểm Nhị Lôi.

Ba người nhẹ nhàng bay mình lên ngựa, Lục Hải thưa rằng:

- Bẩm Đảo chủ, Lăng Vân Sơn Trang đã bị Kim Y Bang bao vây cẩn thận, đêm hôm qua có mấy toán người mò vào Sơn Trang, nghe đâu đã xảy ra nhiều trận huyết chiến.

Trường Ly Nhất Điều hỏi:

- Bọn họ có phát giác chúng ta không?

- Suýt nữa bị một lão già tóc đỏ bên Kim Y Bang bắt gặp.

Trường Ly Nhất Điều giựt mình:

- Lão già tóc đỏ?

Mẫu đối thoại đến đây ngưng bật và đoàn người cứ tiếp tục tiến vào sơn trang.

Trong chớp mắt bọn họ đã đến trước ngôi nhà bằng đá, kiến trúc thật kiên cố, xây dựng bên vệ đường, mà

trên mặt đường giờ đây đã bị người ta dùng những khúc gỗ to tướng ngăn lại.

Đoàn người ngựa từ từ dừng bước.

Một tiếng nạt vang lừng trời dậy, từ trong cửa sổ ngôi nhà đá, có vô số mũi tên bay ra rào rào hoà lẫn với những tiếng dây cung vang lên bần bật.

Trường Ly Nhất Điều cười nhạt dùng hai bàn tay đẩy ra hai đường mạnh bạo, lập tức hai luồng sức mạnh hòa lẫn trong Hồn Nguyên Chân Khí của lão đẩy bật những mũi tên rơi lả tả trên mặt đất.

Người trong ngôi nhà đá, dường như khiếp vía vì thủ pháp nội gia tuyệt kỹ đó nhưng vụt ngưng bật. Trường Ly Nhất Điều cười gằn nói:

- Anh em trong Nộ Giang phái hãy nghe cho rõ, Trường Ly Nhất Điều đến viếng quý trang đây.

Lâu lắm, bên trong mới có tiếng khàn khàn vọng ra:

- Ta hỏi thật, mi có phải là Trường Ly Nhất Điều hay không?

Giang Thanh thúc ngựa trờ tới nói nhỏ vào tai của Trường Ly:

- Thưa tiên bối, tôi nghe giọng nói của người này chính là sư thúc của tôi Ngọc Bút Thánh Thủ đó.

Trường Ly Nhất Điều nạt:

- Tào Mộ Vinh, hãy ra đây mà nghênh tiếp bọn ta.

Người trong ngôi nhà đá chắc có lẽ kinh dị lắm, nhưng vẫn không thấy lộ đầu ra, mà có tiếng nói rằng:

- Các hạ đã biết tên của lão phu thì chắc là người trong võ lâm, lẽ ra lão phu phải ra nghênh đón, nhưng hiềm vì bản phái đang xung đột với Kim Y Bang, e sẽ liên lụy đến các hạ, vậy xin các hạ hãy rời khỏi nơi này, ngày sau sẽ diện kiến.

Trường Ly Nhất Điều biết Tào Mộ Vinh vẫn chưa tin mình là Trường Ly Nhất Điều, ông vội khoát tay ra dấu, tức khắc Phi Thiểm Nhị Lôì thành linh bay bổng thân hình lên cao năm trượng, tiếp theo đó lão cũng vung lưỡi búa của mình phi thân theo, ba người nhảy xổ về phía ngôi nhà đá.

